wikkeld en verfijnd, zooals ze zelf ook nieuwe gratie gekregen had mèt en door het weten, hoe zich het best te kleeden. Het goudbruin deed haar oogen dieper glanzen, maakte haar teint blanker, haar wangenrood roser, haar figuur slanker.

Met welgevallen bekeek ze zich in een der tallooze spiegels, intusschen een dame tegemoetgaand, die net uit de lift gestapt was. Het gaf haar zoo'n zelfbewust gevoel, toen ze zich zelf weerkaatst zag, zoo hoog en recht en slank gaand in de soepele, modieuze japon. En haar stem, met een ietsje geaffecteerdheid, zong de dame, die blouses wenschte te zien, tegemoet in ijverig aanprijzen van de mooiste en duurste modellen. Toch, terwijl ze prees en verlokkend aanbeval, gingen wéer haar gedachten naar haar nieuwe huisje. 's Avonds zou ze met Johan uitgaan om nog een aardig schoorsteenornament voor den salon te koopen. 't Moest iets zijn van dat prachtige donkere brons, daar had ze haar zinnen op gezet. En 't stond zoo rijk.

Inmiddels verkocht ze, paste de blouse in een der paskamertjes, noteerde wat er nog aan veranderd moest worden.

Onderwijl hoorde ze de chef vragen: „Waar is Julie dan? Kan Julie niet helpen?" — Ze merkte den ongeduldstoon op, schoof haastig het gordijn van de paskamer iets op zij. — „Ik ben direct klaar, juffrouw Marens." Dan zei de chef:

„Neemt u plaats Mevrouw, Mijnheer. U wordt oogenblikkelijk geholpen." — Julie fronste haar voorhoofd, terwijl ze de blouse der dame weer vastmaakte. Gelukkig dat ze gauw van 't gejacht af was. 't Scheen druk te loopen, allemaal om de nieuwe najaarsmodellen; Juffrouw Marens dacht altijd dat je tien handen had.

Ze hielp de dame den mantel aantrekken; haar gezicht alweer in vriendelijkheidsplooi getrokken, betoogde ijverig: „Zeker Mevrouw, daar kunt u op rekenen. Overmorgen is de blouse klaar. Er behoeft zoo weinig aan veranderd te worden nietwaar, alleen de boord en de manchetten iets nauwer. Nee, u kunt er vast van op aan hoor! Overmorgen krijgt u de blouse thuis bezorgd. Mag ik uw adres nog even?" En haastig krabbelde ze op het aanhangende kaartje, naam en adres, schoof dan zwierig het gordijn opzij, groette beleefd: „Mevrouw."

Juffrouw Marens tikte haar al op den schouder, wees naar een hoekje bij het raam, waar een heer en dame zaten. „Avondjapon — duur," gaf ze nog gauw even instructies. Julie knikte. Ze naderde het hoekje, weer op haar gezicht het gewoonte-glimlachje. „Mevrouw, Mijnheer," groette ze. Dàn verdween het stereotiepe glimlachje van haar gezicht, keek ze met een zonderlingen blik naar den man, die zich langzaam omwendde.

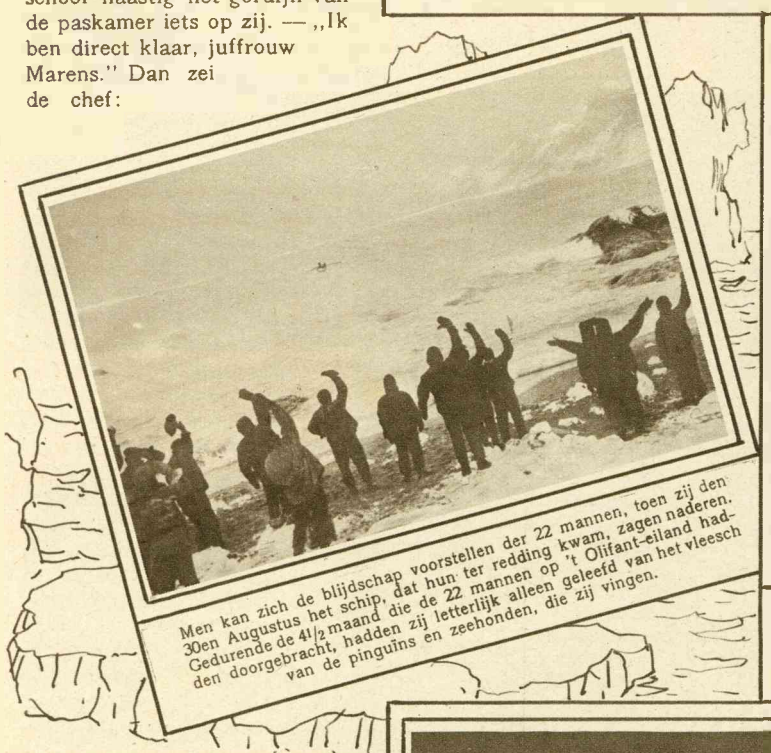
Het was of het leven haar jaren, zeven, acht jaar teruggooide. Toen was ze achttien geweest, levenslustig, leuk, een dolle pretmaakster. Ploeterde ze overdag lange uren in een hoedenzaak, lachte ze 's avonds met Bertha, haar vriendin, alle moeheid en kleine verdrietelijkheden weg in een wilden jeugddrang om van het leven te genieten. Toen hadden ze op straat kennis gemaakt met twee studenten, die schik kregen in de jolige pretsnuitjes. En daarna was een heerlijke tijd van uitgaan aangebroken. Roeien, fietsen, wandelen, en soms naar een schouwburg of een concert. Maar het héerlijkste was toch altijd het roeien geweest, op die zalige zomeravonden. In twee wherries gingen ze, zij en Dolf, Bertha en Charles. In het riet ver buiten de stad gingen ze stil liggen; Charles speelde mandoline, en Bertha zong. Dan lag Dolf met zijn hoofd op haar knie, en ze streek door zijn zwaar blond haar. Zoo lekker dik was zijn haar geweest, ze kon er haar vingers heelemaal in verbergen. Dan fluisterde hij lieve naampjes en zei, dat ze zijn vrouwtje, zijn heerlijk, vroolijk lachebekje was. — Een half jaar bijna had hun omgang geduurd, toen was hij afgestudeerd, was weggegaan, had nog eens een brief geschreven, een paar ansichten gestuurd — en daarna niets meer.

En nu, na acht jaar, zag ze hem terug. Mét zijn vrouw. Hij was natuurlijk veranderd. Maar ze herkende hem toch direct. Hij moest haar ook herkennen; ze was alleen wat forscher geworden, ze wilde, dat hij haar herkende. Terwijl dat gewirwar van gedachten door haar hoofd flitste, had ze zich al gewend tot het jonge vrouwtje, dat koel uit de hoogte vroeg om avondjaponnen te zien. Bij dien hautainen toon donkerden Julie's wangen. Ze moest eens weten die koude, voorname aristocrate, àl de lieve, teedere, zoete woordjes en beloften, die haar man gefluisterd had tot haar, Julie. Met even een vluchtigen blik naar hem, die onbewogen de zaal zat rond te kijken, draaide Julie zich om, liep naar de afdeeling avondjaponnen. Er was een nieuwe, bestudeerde soepelheid in de bewegingen van

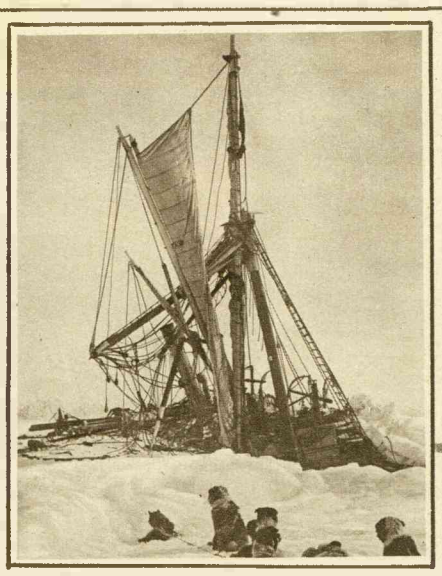
De redding van de Shackleton-Expeditie

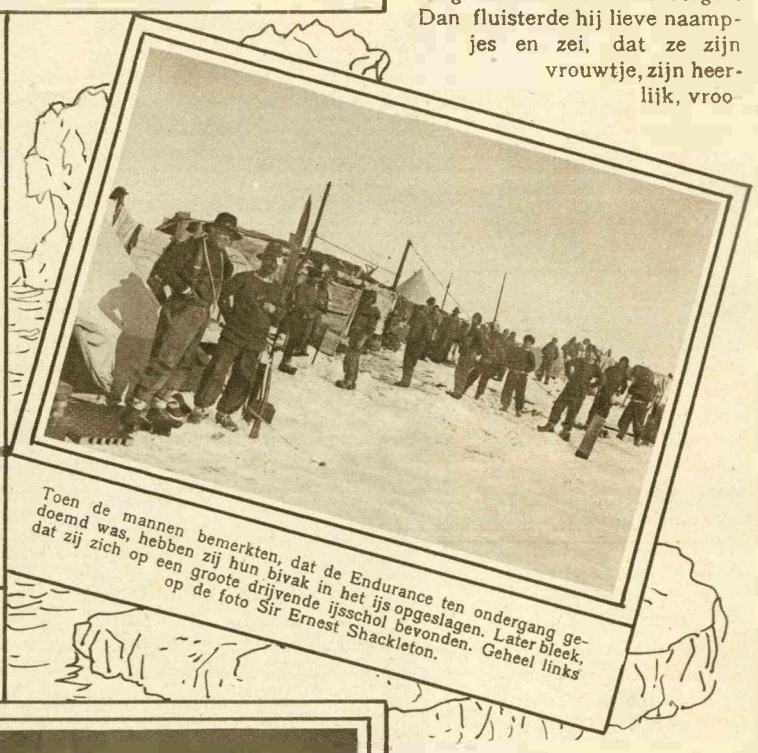
Zooals bekend is, was de Engelsche Zuidpool-reiziger Shackleton uitgetrokken om 22 van zijn helpers, die op het onherbergzame Olifant-eiland waren achtergebleven, te gaan redden. Dit is hem met heel veel moeite mogen gelukken en aan deze gevaarvolle expeditie hebben wij de prachtige foto's, die wij hierbij reproduceeren, te danken. Bovenstaande foto geeft een beeld van de ontzaglijke massa's drijfijs, die het schip omringden.

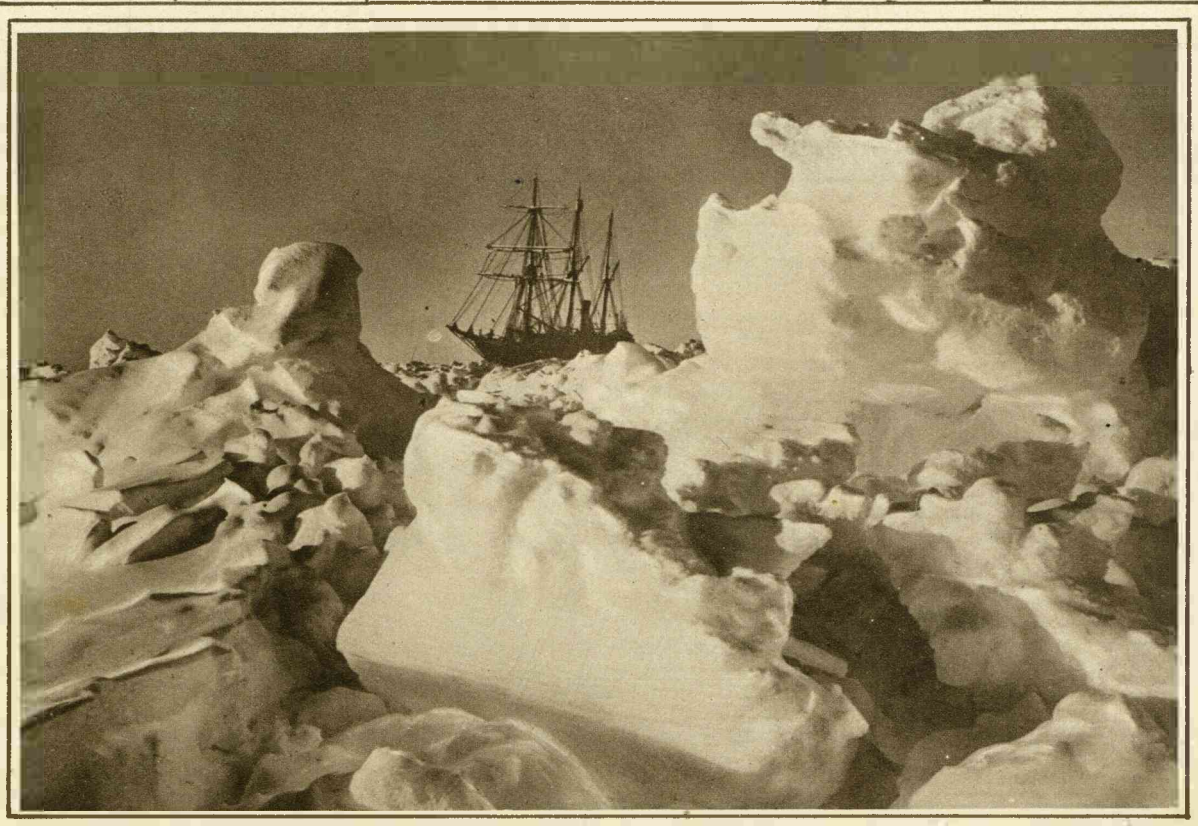
Men kan zich de blijdschap voorstellen der 22 mannen, toen zij den 30en Augustus het schip, dat hun ter redding kwam, zagen naderen. Gedurende de 4½ maand die de 22 mannen op 't Olifant-eiland hadden doorgebracht, hadden zij letterlijk alleen geleefd van het vleesch van de pinguïns en zeehonden, die zij vingen.

De Endurance, het schip waarmede Shackleton zijn expeditie begonnen is, was door het opstuwende ijs totaal vernield en is, toen er dooiweer intrad, tusschen de ijsschollen gezonken.

Toen de mannen bemerkten, dat de Endurance ten ondergang gedoemd was, hebben zij hun bivak in het ijs opgeslagen. Later bleek, dat zij zich op een groote drijvende ijsschol bevonden. Geheel links op de foto Sir Ernest Shackleton.

Bovenstaande foto geeft een juist beeld van de ontzagwekkende hoogte, waarop het drijfijs opgestuwd werd. Toen de Endurance in Augustus 1915 aankwam, was de zee geheel glad. Later, in den winter, ontstonden de hooge ijsbergen, die het schip ten gronde doemden. (*foto's Frank Hurley.*)